

RUDYARD KIPLING
CARTEA JUNGLEI

RUDYARD KIPLING

**CARTEA
JUNGLEI**

Traducere de Jul Giurgea

EDITURA TEDIT FZH

București

Cuprins

Frații lui Mowgli	5
Vânătoarea lui Kaa	38
Cum s-a născut frica	76
Tigrul, vine tigrul!	101
Foca cea albă	130
Rikki-Tikki-Tavi	162
Toomai al Elefanților	187
Slujitorii reginei	217

Colecția PICCOLINO

Cartea junglei
de Rudyard Kipling

Editura TEDIT FZH
București 2010

© Toate drepturile pentru această ediție
sunt rezervate Editurii TEDIT FZH.

Orice reproducere parțială
sau totală este interzisă.
Ediție îngrijită de editură

Editor: Fănică Alecu-Cocineanu
Coperta: Valentin Tănase
Corector: Domnica Dobrițoiu
Tehnoredactor: Adrian Constantinescu

ISBN 973-97995-2-3

FRATII LUI MOWGLI

*Vulturul Chil le deschide ale nopții poteci.
Scăpate din gheara vampirului Mang.
În țarcuri și grajduri rumegă turme,
Al nostru-i pământul, în umbre învelit până-n zori;*

*E ceasul de mândră putere încercată a celor
Cu ciocuri de oțel, cu labe iuți și cu gheare.
S-aude urarea noastră la voi: Noroc la vânat!
Tuturor celor ce a junglei lege păzesc.*

(Cântecul nopții în junglă)

Asta s-a întâmplat într-o seară fierbinte de vară, pe coastele prăpăstioase ale munților Seeonee, când lupul se trezi din somnul lui obișnuit și, scăpinându-se cu laba dinapoi pe burtă, căscă plăcălit și începu să-și întindă labele una după alta, ca să se mai dezmorească de somnul care îi îngreuna încheieturile. Lupoaică își întinse botul lung și cenușiu peste cei patru pui care scânceau, tăvălindu-se

care să ajungă mai întâi și mai aproape de ea, în timp ce razele de lună străluceau la gura peșterii unde își aveau lupii culcușul.

— Mâââr! căscă lupul. A venit iar vremea să ies la vânătoare.

Și tocmai se pregătea să se repeată la vale, când, în pragul peșterii, apără o umbră cu coada stufoasă care începu să scâncească:

— Noroc la vânat ţie, căpetenie a lupilor, noroc și pentru plozi și colții albi pentru prea cinstiții tăi copii, cărora le doresc să nu-i uite niciodată pe cei ce trăiesc în lumea aceasta și flămânzesc.

Umbra aceea era a șacalului Tabaqui, un adevărat „linge blide“, pe care lupii din India nici nu-l iau în seamă, din cauză că pe unde trece stârnește gâlceavă, umblă cu fel de fel de vorbe, iar de hrăniti se hrănește cu tot felul de petice și resturi de curele și vechituri, pe care le găsește în gunoaiele de la marginea satelor. În același timp, însă, se și feresc de el cu frică, fiindcă Tabaqui, mai mult decât orice fiară din junglă, e apucat de turbare; atunci nu mai ține seamă de fiarele pe care înaținte le ocolea cu teamă, ci se repede drept înaținte și mușcă tot ce-i ieșe în cale. Însuși tigrul se ferește să-i iasă în drum când știe că e turbat, fiindcă turbarea e boala cea mai grozavă de care toate fiarele se feresc. Oamenii îi zic hydrophobie, dar vietuitoarele junglei îi spun *dewanee*, adică nebunie, și caută, cât pot, să se ferească din calea micului șacal când acesta poartă semnele îngrozitoarei boli.

— Dacă ţi-e foame, n-ai decât să vii și să înfuleci resturile pe care le găsești, dar sunt sigur că aici nu mai este nimic de mâncare, răspunse lupul înțepat.

— Pentru un lup se poate să nu fie, dar pentru mine, care sunt un nemernic, chiar un os oricât de vechi este un adevărat ospăt, răspunse Tabaqui. Adică de ce noi, cei din Gidur log, adică din neamul șacalilor, să facem pe delicații?

Și, fără să mai piardă vremea, se îndreptă spre fundul peșterii. Acolo, găsind un ciolan de ied rămas din ajun, începu să-l ronțăie mulțumit.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați ospătat, zise el lingându-și botul. Ce frumoși sunt prea cinstiții tăi copii și ce ochi mari și frumoși au! Sunt încă tineri, dar, cu toate acestea, nu cred că aș putea să uit zicătoarea care spune că toți copiii de crai sunt vrednici și bărbăți chiar din leagăn.

Se știe că nimic nu este mai neplăcut decât să lauzi copiii cuiva de față cu aceștia, dar șacalul se bucura pe ascuns văzând că lupul și lupoaică se priveau stincheriți de aceste vorbe care nu erau cătuși de puțin la locul lor.

Și Tabaqui se așeză pe picioarele de dinapoi, mulțumit de efectul vorbelor lui stânjenitoare. După ce tăcu un timp, continuă cu răutate:

— Mi-a spus Shere Khan cel mare că, imediat ce va răsări luna nouă, își va muta locul de vânătoare prin părțile acestea.

Shere Khan era tigrul care își avea culcușul pe malul fluviului Waingunga, la douăzeci de mile depărtare de peștera lupilor.

— N-are acest drept, răspunse lupul supărat. Legea din junglă spune limpede că nu poate să-și schimbe locul de vânătoare fără să fi trimis vorbă dinainte. Când va apărea, va speria vânătul pe o rază de cel puțin zece mile împrejur... iar eu trebuie să vânez acum pentru doi.

– Nu degeaba l-a poreclit chiar mama lui Lungri, adică șchiopul, interveni lupoaică. E șchiop de un picior din naștere, și tocmai din această cauză niciodată n-a putut vâna decât jigodii. Se vede că cei de pe malurile fluviului Waingunga nu-l văd cu ochi buni și acum are de gând să ne facă și el nouă inimă rea. Fără îndoială, oamenii vor scotoci toată jungla ca să dea de el, dar Shere Khan va fi departe. Noi, în schimb, vom fi nevoiți să ne părăsim bârlogul împreună cu puii noștri în ziua când sătenii vor da foc ierbii din junglă. Așa că, vezi bine, avem toate motivele să fim „mulțumiți“ de venirea lui Shere Khan.

– Vreți să-i spun că vă face „plăcere“ sosirea lui în aceste locuri? întrebă Tabaqui insinuant.

– Ieși afară! se răsti lupul. Pentru noaptea aceasta ai împrăștiat destul venin în jur. Du-te și vânează împreună cu stăpânul tău.

– Las' că plec, răspunse Tabaqui liniștit. Pe Shere Khan îl puteți auzi acum și voi cum gonește în hătișuri, așa că nu mai era nevoie să vă anunț eu sosirea lui.

Lupul ciuli urechile. În fundul văii care cobora spre albia unui pârâu se auzea răgetul plângător și prelung al unui tigru care se pare că nu vânase nimic și nici nu-i păsa că toată jungla auzea răcnetul lui.

– Ce dobitoc, zise lupul, să pleci la vânătoare în toiu nopții și să faci atâta larmă. Poate își închipuie că și ciutele noastre sunt tot așa de proaste ca bizonii de pe râul Waingunga?

– Ssst! făcu lupoaică. Tu nu auzi cum rage? În noaptea astă tigrul nu gonește nici bizon, nici ciută, ci adulmecă urme de om.

Răgetul plângăret încetase, și acum se auzea un fel de mărăit înecat, care părea că răscolește adâncurile junglei în toate părțile, oriunde te-ai fi întors. Acesta era răgetul cu care Shere Khan avea obiceiul să sperie tăietorii pădurilor și pe cei care aveau drept acoperiș cerul înstelat; zăpăciți de spaimă și căutând să se ferească din calea fiarei săngeroase, bieții oameni se repezeau unde vedeau cu ochii, dar tocmai atunci cădeau plocon în ghearele de oțel ale tigrului.

– Ai dreptate, adulmecă om, zise lupul, ridicându-și botul în vânt, iar colții albi îi străluciră în lumina lunii. Se vede că nu sunt destule târătoare și broaște râioase pe marginea mlaștinilor, așa că vine să sfâșie omul, și asta tocmai prin partea unde sunt locurile noastre de vânat.

Legea junglei, ale cărei porunci nu sunt niciodată fără temei, oprește orice fiară să vâneze oameni, cu excepția cazurilor când își învață puii să vâneze, dar și atunci trebuie să facă departe de locurile de vânătoare ale haiticului din care face parte și doar o singură dată.

Adevăratul motiv al acestei opreliști este acela că, dacă ucizi un om, asta înseamnă că mai curând sau mai târziu oamenii albi vor apăra înarmați cu puști și călări pe elefanți, însotiti de sute de indigeni aproape goi, dar înarmați și ei cu lănci, purtând făclii aprinse și bătând în gonguri de aramă. Și, în urma acestei apariții, toate vietățile din junglă aveau de suferit din pricina unui singur individ... Între ele, fiarele spun că omul trebuie cruceat fiindcă este cea mai slabă și cea mai lipsită de apărare viețuitoare care trăiește pe pământ, și că, prin urmare, este nedemn de un adevărat vânător să atace un om. Tot fiarele mai spun că acela care mănâncă om face

jigodie și își pierde dinții înainte de vreme, lucru foarte adevărat de altfel.

Răgetul înfundat părea că se apropie; deodată se auzi un „aarh”, ceea ce însemna că tigrul făcuse o săritură. Dar nu se stinse bine ecoul primului răget, că un sunet care nu semăna deloc a urlet de tigru îi urmă. Si, cu toate acestea, Shere Khan era cel care urlase și a doua oară.

— Se vede că i-a scăpat prada, zise lupoica. Ce altceva poate fi?

Lupul ieși în fața peșterii și, după ce făcu un tur, auzi tigrul răgind furios și foșnetul ierburilor printre care trecea jivina.

— Dobitocul, zise lupul după ce se întoarse în vizuină, n-a găsit ceva mai bun de făcut decât să sară în focul din vatra unui tăietor de lemn. Se vede că și-a ars labele zdravăn. Şacalul Tabaqui este cu el.

— Cineva suie coasta spre noi, zise lupoica ciulind urechile. Fiți gata să-l primiți!

În mijlocul hătișului din apropiere se auziră ierburile foșnind. Lupul se încordă gata să sară asupra musafirului nepoftit și chiar începu mișcarea, dar minune! Dacă cineva ar fi fost de față, ar fi văzut cea mai ciudată întâmplare: lupul își frânsese săritura la jumătate, după ce se ridicase de la pământ. Sărise fără să știe asupra cui o face, dar când se afla în aer își contractă mușchii și se opri deodată, la o înălțime de patru sau cinci coti, de unde căzu aproape în același loc din care pornise.

— E un pui de om, gemu el, un copil! Ia te uită!

În fața lui se oprise un copil mititel, ținând în mână o

creangă de care se sprijinea. Puiul de om era complet gol, cu trupul ars de soare și atât de mic, încât abia învățase să meargă: într-un cuvânt, era cea mai mică și mai nevinovată vietate care ajunsese până acum să intre într-o vizuină de lupi. Copilul se opri și, uitându-se la lup, începu să zâmbească.

— Așa arată un copil? se miră lupoica. Adu-l încocoace să-l văd și eu, căci aşa ceva n-am mai întâlnit până acum.

Se știe că lupii, obișnuiați să-și ducă puii dintr-un loc într-altul, sunt în stare să apuce în colțî chiar un ou, fără să-l strivească. Așa că tatăl lup, care păzea intrarea peșterii, căscă gura și îl apucă pe copil de spate atât de ușor, încât colții lui nu lăsară nici o urmă pe pielea puiului de om. Apoi, ridicându-l de la pământ, îl așeză printre puii din fața lupoaicel.

— Mititelul de el! Cât e de mic și de golaș! se miră lupoica.

În timpul acesta copilașul își croi drum printre pui, ca să poată ajunge la căldură, alături de lupoaică.

— Mi se pare că vrea să stea alături de puii mei... Va să zică aşa arată puiul de om. N-am auzit până acum ca o lupoaică să se poată mândri că printre pui ei a crescut și un pui de om.

— Eu am auzit că s-a mai întâmplat aşa ceva o dată, dar tare demult și nu în haiticul nostru. Hm! Ciudat mai arată puiul de om: n-are nici un fir de păr pe tot trupul și este atât de slab, încât l-aș putea omorî doar cu o lovitură de labă. Dar ia uită-te la el cum mă privește fără nici un fel de spaimă!

Deodată, lumina lunii păli și gura peșterii se întunecă: la intrarea peșterii apăruse capul imens al lui Shere Khan, care

încerca să-și facă loc înăuntru. În urma lui, se auzea miorlăitul lui Tabaqui:

– Stăpâne, stăpâne, aici a intrat! Oprește-te!

– Shere Khan ne face o mare cinste, zise lupul, proptindu-se bine pe picioare, în timp ce ochii începură să-i scapere scânteie. Ce caută Shere Khan aici?

– Îmi cauț prada, răspunse tigrul. Părinții lui mi-au scăpat, dar el a intrat aici. Dați-mi-l înapoi!

Shere Khan, exact cum ghicise lupul, sărise pe jăratecul din vatra tăietorilor de lemn și își arsese labele atât de tare, încât îi venea să urle de durere. Pe deasupra, își pierduse și prada, din care pricina era grozav de înfuriat. Însă lupul știa că gura peșterii era prea strâmtă pentru ca un tigru să poată trece prin ea. Shere Khan izbutise să-și vâre capul și labele dinainte în vizuina lupilor, dar era tot atât de strâmtorat ca și un om care ar vrea să intre într-un butoi pentru a se lupta cu cineva.

– Lupii sunt un popor liber și nu primesc decât poruncile venite de la soborul haiticului; pe cele pe care le dă un vărgat ucigaș de pisici nu le ascultă, răspunse lupul. Puiul de om este al nostru și îl vom ucide numai dacă vom dori asta!

– Adică ați vrea și n-ați prea vrea! Ce fel de vorbe sunt astea? Pe taurul pe care l-am omorât adineauri! De când trebuie să stau în duhoarea de câine a culcușului vostru și să mă milogesc ca să-mi dați înapoi ceea ce mi se cuvine? Oare poate nu este Shere Khan cel care vorbește cu voi?

Răgetul tigrului tună pe sub bolta peșterii. Lupoaică se scutură de puii care i se îngheșuaiau la piept și sări în picioare, cu ochii scăpărând în întuneric ca doi tăciuni aprinși.

Privindu-l pe Shere Khan drept în ochii galbeni-verzui, ca de pisică, îi zise:

– Eu sunt aceea care îți va răspunde, eu, Raksha (Demonul)! Copilul este al meu, Lungri, al meu, și nu va fi ucis. Va trăi pentru ca să alerge în haitic și să vâneze cu haiticul; și, la urma urmelor, ascultă tu, cel care gonești adulmecând urmele copiilor golași, care te hrănești cu broaște și cu tărătoare: va veni o zi când copilul te va vâna pe tine. Iar acum să faci bine și să pleci numaidecât, altfel mă jur pe sambhurul pe care l-am omorât – căci eu nu mă hrănesc cu jigodii moarte de foame, cum faci tu! – că te vei întoarce la maică-ta mai șchiop decât în ziua în care te-ai născut, tu, javră din junglă cu labele prăjite. Hai, pleacă!

Lupul o privea mirat. Aproape uitase vremea când o câștigase pe lupoaică în luptă dreaptă, după ce învinsese alți cinci lupi care se încăieraseră pentru ea; asta a fost în vremea când lupoaică ieșea la vânătoare împreună cu haiticul și când fusesese poreclită, pe bună dreptate, Demonul.

La rândul său, Shere Khan știa că ar fi putut să-l înfrunte pe tatăl lup, dar lupoacei nu i se putea împotrivi: în poziția în care se găseau, Raksha avea toate avantajele de partea ei. În plus, o mai ajuta și faptul că era alături de puii pentru care oricând ar fi dat o luptă pe viață și pe moarte. De aceea, tigrul cel șchiop se retrase binișor din gura peșterii. Dar când se văzu la lărgime, urlă încă o dată din fundul bojocilor:

– La ea, în curte, orice jigodie se grozăvește. Vom vedea ce va spune haiticul când va afla și cum se vor împăca ceilalți lupi cu gândul că tu vrei să crești copiii oamenilor. Hoți cu cozile zbârlite, copilul este al meu și în colții mei va trebui să moară!